

Vladimír Ostrý
šlechta ozvěny

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

OSTŘÍ OZVĚNY

Copyright © 1999, 2024 by Vladimír Šlechta

Cover © 2024 by Tomáš Flak

2nd Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-581-6

ISBN PDF: 978-80-7456-582-3

ISBN ePub: 978-80-7456-583-0

ISBN Mobi: 978-80-7456-584-7

Vladimír Šlechta

Ostří ozvěny

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

*Pár kapek zamrzlého času **

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Hraničář

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Ostrí ozvěny

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Projekt Berserkr

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. Padající Archanděl
4. Ostrov
5. Bílá jako sůl

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

O Apokalypse můžeme s jistotou říci jen tři věci: kdy se odehrála, proč se jí říká Apokalypsa a co bylo její bezprostřední příčinou.

Takže za prvé: Apokalypsa se odehrála v roce 2072 původního evropského letopočtu. To je nezpochybnitelný fakt.

Za druhé: slovo Apokalypsa pochází z Bible. Je to událost, při které Bůh, nakrknutý hříšností lidstva, smetl toto lidstvo z povrchu planety a udělal to pomocí ohnivého deště, vyvřelé lávy, vln tsunami a pohybů zemských desek. My ateisté na božský zásah nevěříme, ale mohu vám nabídnout definici, která mi připadá výstižná: Apokalypsa je katastrofa, kterou si lidstvo zavinilo samo svým vlastním brádivstvím, zpupností a všetečností.

A teď k příčinám. Chronických příčin bylo hodně, avšak poslední kapkou, či spíše jiskřičkou v prachárně, bylo zmizení Měsíce. Víte, o čem mluvím? Zemi dříve obíhal přirozený satelit zvaný Měsíc. A ten jednoho dne zmizel. Či spíše během několika málo dnů. Je to však komplikovaná historika, která by zabrala celou samostatnou knihu, a proto se spokojíme s konstatováním: Z oblohy zmizel Měsíc a začala Apokalypsa.

Philippa z Humboldtových zahrad, přezdívaná Pippi

Prolog:

Na cestě

01

Znovu jsem zaslechl to slovo: *okcianové*.

Rozhlédl jsem se. Výprava se chystala k odchodu, vozkové vodili volky k napajedlu, jejich poskoci rozmotávali postroje a kuchař pokřikoval, kdo ještě si nabere zbytek šlichty, aby mohl vymýt kotel a naložit ho na vůz. Kousek ode mne stál kapitán Rudi Schinko se dvěma dalšími jezdci z ostrahy a o něčem se bavili. Nejspíš o těch... těchhle-těch... *okcianech*.

Přimotal jsem se k nim, zmobilizoval jsem veškerý svůj šarm a zazubil se na ně: „*Okcianové*? Zvláštní název pro domorodce. Kdo ho vymyslel?“

„*Okcianové* nejsou domorodci,“ zafuněl kapitán Schinko nevrle. Byl to pomeňší chlapík s poďobanou tváří a nakrátko okudlanými vlasy, oblečený do odrbané zelené bundy a kopřivákových kalhot císařských mušketýrů. Byl

jsem pro něj jen kluk, právě mi minula třicítka a jemu už bylo hodně přes čtyřicet. Navíc jsem vypadal dosti extravagantně a nezvyklé byly i mé dlouhé vlasy. Tady se všichni nechávali ostříhat na šířku hřebene, což bylo jednoduché opatření proti vším. A moje pončo, které jsem si nechal ušít podle ilustrace v předapokalyptické knize *Země kovbojů*, tak to pro něj byla úplná záhada.

Věnoval jsem mu zářivý úsměv. „Hele, není důvod, abysme se na sebe mračili. Protentokrát udělali velitelem Oggerda, ale příště už budete konvoji velet zase vy, kapitáne. Major je prostě major, s tím nic nenaděláte.“

„Major,“ zkřivil rty Schinkův společník, hubený blondák s ofinou spadlou do očí, kterému říkali Slíva. „Takovejch majorů už jsme viděli.“

„Takovýho asi ne,“ řekl jsem. „Na majora ho povýšili za zásluhy v boji, když mu bylo asi tak dvacet. Bejval to nejmladší major císařské armády.“

„A proč je teda furt jen major?“ podivil se druhý Schinkův společník, černovlasý týpek s krátkými hnědými vousy, kterému říkali Klaus. „Proč z něj není generál, když mu to šlo tak dobře?“

Pokrčil jsem rameny: „Co já vím? Asi byl moc dobřej. Chtěli ho mít v poli, a ne někde na štábu. A taky se stal konkurencí pro ty, kteří neměli hodnosti za zásluhy, ale za známosti. Znáte to.“

Nepatrně přikývli, jako že to znají. Už se netvářili tak nepřátelsky jako na začátku.

Pokračoval jsem: „Poslali nás sem, abysme zjistili, co a jak. Pokud to jen trochu půjde, tak s těmi *okciany* promluví. Mluvení mi jde dobře, na konci Století válek jsem sloužil jako vyjednaváč.“

„To půjde těžko,“ zavrtěl hlavou kapitán Schinko. „*Okcianové* nemluví. Nejsou to lidi.“

„Tak co teda jsou?“

„Napůl lidi a napůl zvířata...“

„To si nějak nedokážu představit,“ nadhodil jsem. Což nebyla pravda, už jsme s Oggerdem viděli ledacos a podobné hybridy bych si představil jako nic. Jen jsem chtěl ty tři popíchnout, aby mluvili dál. A povedlo se.

„Jsou to takový jako bůžkové,“ řekl blondák. „Mají lidský těla, ale zvířecí hlavy. A zvířecí pazoury.“

„Drž hubu, Slívo,“ okřikl ho tiše Klaus, ten s krátkými hnědými vousy.

„No,“ řekl jsem, „poslali nás sem a v podstatě nám neřekli, s čím se tady setkáme. O *okcianech* jsme se dozvěděli až v Nové Rize. Já a doktor Hargo,“ mávl jsem k učouzenému ohništi, „jsme vytvořili jakousi teorii. Tahle oblast, Pobaltí, se během Apokalypsy stala bitevní zónou mezi Evropou a Ruskem. Nikdo neví, jaké zbraně tady kdo použil. Takže si myslíme, že tvorové, kteří tady žijí, jsou zmutovaní potomci původního obyvatelstva. Možná se zálibou ve sebeznetvořování.“

Všichni tři se zadívali na doktora Harga. Seděl u čadícího ohničku a vůbec si nevšímal toho, že se mu volci odvádění od napajedla otírají o záda. Na koleni si přidržel rozevřený notes a před sebou měl položenou misku vychladlého guláše. V pravici držel lžici a píchal s ní do vzduchu, jako by dirigoval neviditelný orchestr. Žádný orchestr tam však pochopitelně nebyl, jen tábořiště s frontou odstavených vozů.

„*Okcianové* nejsou lidi,“ zopakoval kapitán Schinko, když se na Harga dostatečně vynadíval. „Prostě nejsou.“

„Podle toho, co jsme se dozvěděli v Nové Rize, používají nástroje. Zbraně. Kamenné sekery i oštěpy s hroty z předapokalyptických materiálů. Ukázali nám pár věcíček, možná jste je přivezli zrovna vy.“

Nikdo nic neřekl, a tak jsem pokračoval: „V Nový Rize jsem se prohlodal stohama papírů. Četl jsem záznamy

i hlášení. Udělal jsem si určitéj obrázek. Pokusím se to shrnout a vy mi řeknete, jestli to říkám dobře nebo špatně. Tak teda: Nová Riga tady stojí už asi čtvrt století, ale po většinu tý doby to bylo jen mrňavý hnízdo na konci světa. Ještě za života císaře Horsta Sibelia sem poslali oba císařský zepelíny, aby to tady okoukly shora. Existovaly totiž obavy z Ruska, z jeho obnovy a z jeho rozpínání. Ale ani shora ze vzduchu, ani při pozdějších průzkumech ze země tady nikdo nenašel nic než prázdnou zemi. Žádní Rusové. Ani stopy po nějakém osídlení. Radiace, pokud tu kdy nějaká byla, už vyzářila, samozřejmě s výjimkou Kaliningradu. Ten bude, jak všichni víme, světýlkovat ještě pár tisíciletí. Nenašli tady ani žádný jedy nebo zdraví ohrožující chemikálie, prostě to byla ideální země k osídlení. Samotná kolonizace pak byla odstartovaná před čtyřmi roky. Proběhl podrobnější průzkum, vybraly se vhodné místa, navozil se sem materiál, nabrali se kolonisti a ve vnitrozemí vznikly dvě kolonizační osady. Loni někdy touhle dobou už byly obě osady dokončený a patřičně osídlený. A nic. Žádní *okcianové*. Žádní domorodci, ani přátelští, ani nepřátelští. Jediný nebezpečí tady hrozilo od malejch tlup zběhů a marodérů, který se sem začaly stahovat z blízkýho i dalekýho pobřeží. Přitahovala je sem příležitost k drancování a ostraha konvojů byla ustanovená kvůli nim. Je to tak?“

„Je to tak,“ přikývl Rudi Schinko neochotně. „Loni jsme zahnali pár loupežníků, a to bylo všechno.“

„Potíže s takzvanými domorodci nastaly až letos. Teď máme srpen a první zprávy začaly přicházet v průběhu jara,“ pokračoval jsem. „Nejprve byla zmiňovaná nezvyklá agresivita pralesních šelem. Pak už to nebyly šelmy, ale jacísi divní domorodci, kteří se posléze změnili... v co vlastně? Vlastně už to tady padlo. V pralesní bůžky.“

Kapitán Schinko se zakabonil. „Nemáte ponětí, o čem

mluvíte, člověče. Nikdy jste je neviděl. Ono je vlastně těžké je vidět – zaútočí a zmizí. Nikdy jsme nedostali do ruky žádnou jejich mrtvolu. A chtěli jsme ji získat, ne, že ne. Mrtvej *okcian* by byl konečně důkaz pro ty papírový hlavy v Nový Rize. Plukovník Janszoon vypsál odměnu sto marek pro toho, kdo mrtvého *okciana* přinese. Chlapi se snažili, jenže marně. Někteří z nich si teď myslí, že ty bestie jsou nesmrtelný.“

„A jsou?“

„Ne. Sám jsem jich pár dostal. Potíž je v tom, že svoje mrtvé odnášejí s sebou.“

„Třeba se nám poštěstí dneska,“ nadhodil jsem.

„To asi né,“ zavrtěl hlavou Slíva. „Takhle daleko oni nebejavají. Tohle ještě není jejich tori... tori...“

„Teritorium,“ napověděl mu Klaus. Ve skutečnosti to nebylo jeho jméno, ale zkomolenina příjmení, jmenoval se nějak jako Klausevitz, jak jsem se dočetl v papírech. Věděl jsem toho o nich docela dost, a oni o nás skoro nic. Dokonce ještě ani neslyšeli Oggerdovo jméno, což mi připadalo podivné. Nejspíš strávili konec Století válek tady v Pobaltí a zprávy ze staré Evropy je nezajímaly.

Kapitán Schinko své společníky okřikl: „Stejně mějte oči na stopkách. Jeden nikdy neví.“

„Zůstaneme ve střehu,“ zaculil jsem se.

„Co to povídáte?“ řekl Slíva trošičku nakvašeně. „Vždyť nemáte ani zbraň!“

Věděli to všichni, pár dní jsme spolu strávili na cestě a občas mě zahlédli bez ponča, které jsem si pochopitelně na noc sundával. Oni sami byli ozbrojení až až, někteří upravenými jezdeckými Mausery 98 se zkrácenou hlavní, ale byla tu k vidění celá škála udělátek z celkem ještě nedávných dob. Pár Schinkových jezdců mělo muškety a k tomu ještě VAG revolvery s jednostranně zaslepenými komorami či zbastlené dvouhlavňové pistole, to vše

ládované kulemi a černým prachem. K tomu samozřejmě nože a tomahavky.

Nejkurióznější zbraň, jakýsi pneumatický samostříl, vlastnil Rudi Schinko. Byla to krátká robustní ručnice s tlustou hlavní, z jejíž pažby se táhla pancéřovaná hadice až ke kanystru, který měl Rudi přivěšený k sedlu. Kanystr byl ve skutečnosti tlakovou nádobou a Rudi ho každého jitra dotlakovával ruční pumpičkou. Že je to pneumatický samostříl, jsem věděl díky Hargovi, kterého Schinkova vymyšlenost zaujala. Včera nebo předevcírem se na to Schinka dokonce zeptal. Kapitána dotaz pochopitelně potěšil a rozpovídal se, že v zásobníku má pětapadesát šipek, a to bohatě stačí. Jedna šipka ho přijde na sedm feniků, zatímco patrony se v Rize prodávají po marce za kus, což je zlodějina. Z pneumatického samostřílu se dá střílet jednotlivě i dávkami a prvních dvacet šipek má průraznost jako koule z muškety. A šipky jsou pochopitelně lepší než koule, protože hroty šipek, jak každý ví, dokážou probít i flakvesty a plastické pancíře. Živě se s Hargem pobavil o nejrůznějších technikáličích, ale už o ničem jiném.

To jsem ale odbočil.

„Nemáte zbraň a všechno budeme muset odstřílet za vás!“ dodal Klaus. „Tím myslím přímo za vás, pane. Major toho má na sobě dost. I ten váš technolog si vzal zbraň.“

„Ó, já mám zbraň,“ zaculil jsem se. Přizvedl jsem otrášený okraj ponča a ukázal jim dlouhý bič, který jsem měl omotaný kolem boků.

„Co to je?“ vyjevili se.

„Bič. Na délku má tři metry, a to je víc než dost. Nikdy mu nedojdou náboje.“

To je zaujalo. „Vy s tím dokážete tento? Zacházet?“

„Není to snadné,“ přikývl jsem. „Ale naučil jsem se to.“

„Dokážete s tím někoho zabít?“

„Ale jistě. Zabít, zpacifikovat, podtrhnout nohy. V Dřevěných věžích vám předvedu exhibici, pokud budete mít zájem. Pochopitelně jen na figuríně... Podívejte, hoši, není důvod, abysme kolem sebe chodili po špičkách. Já jsem Gowery Fink.“

Napráhl jsem k nim pravici, oni mi s ní jeden po druhém potřásli a představili se. Ledy byly prolomeny.

„Ještě byste měli vědět jednu věc, Gowery, myslím ty a major,“ řekl kapitán Schinko, když jsme si potykali. „Je tady záležitost Kriffova konvoje. Kriff odvedl konvoj z Rigy do Věží už před třemi týdny, ale nevrátil se a ani nepodal zprávu po holubovi. Tři tejdny není zase tak moc, ale...“

„Jak dlouho taková cesta trvá?“ ujistil jsem se. „Z Rigy do Věží a zase zpátky?“

„Dá se to stihnout za čtrnáct dní. Ale možná si Kriff a jeho chlapci udělali ve Věžích pořádnou opici a zdrželi se... Stejně jsem rád, že jedeme do Holztürme, a ne do Fuchsnachtu, jak bylo původně v plánu. Alespoň Kriffa zkontrolujeme...“

Narážel na to, že původně měl vést konvoj do sesterské kolonizační osady, ale velení v Nové Rize rozhodlo, že nás, tedy Oggerda, mě a Harga, doprovodí do Dřevěných věží. A že vezeme náklad do Holztürme, když už tam před třemi týdny něco odvezli? Na tom, jak jsem pochopil, nebylo nic divného. Holztürme, do češtiny přeložené jako Dřevěná věž, byla dominantní osada a Fuchsnacht jen filiálka. Většina nákladu se stejně vozila tam.

„Cos to povídal o holubí poště, Rudi?“ zeptal jsem se. „Jak je to daleko z Rigy do Holztürme? Něco přes sto padesát kilometrů? To není pro vysílačku zase tak moc.“

„Tady vysílačky nefungují,“ vysvětlil mi. „Ani ty malý, ani ty velký. Proto s sebou vezeme holuby.“

Tak tohle už bylo něco. Nefungují tady vysílačky? O tom se nám zatím nikdo nezmínil.

Začal jsem mít neblahý pocit, proto jsem se rozloučil a vydal se za svými partáky.

02

Promotal jsem se tábořištěm a snažil se nešlapat do dobytčích výkalů, kterých tu bylo všude plno. U ohniště jsem zatrásl Hargovým ramenem: „Prober se ze zasnění, Haliku. Za chvíli vyrážíme.“

Nepřítomně se na mě podíval a mimoděčně si na nose urovnal kulaté brýle. Dosud na sebe nenatáhl svůj technologický hábit s kapucí a seděl tu v obnošených vojenských kalhotách a ve vytahaném triku s dlouhými rukávy, přes které si už přetáhl odřenou flakvestu, do níž ho nanutil Oggerd. Byl to hubený chlapík s tváří zarostlou osamělými vousisky a s dlouhými světlými vlasy staženými do culíku. Když se postavil, měl na výšku průměr, avšak kvůli své rachitické postavě se zdál být drobnější. Kolem pasu měl široký opasek se sumkami na náboje a na levém boku šikmo zavěšený holstr na brokovnici s upilovanými hlavními a pistolovou pažbou. Pažbu a částečně i kov hlavní si vyzdobil stříbrnými ornamenty, což byly, jak se ukázalo při podrobnější prohlídce, různé fyzikální vzorce.

Pro jistotu jsem se ho zeptal: „Nenapadá tě, co znamená slovo *okcianové*, Haliku?“

Zamžoural na mě zpoza brýlí: „Ty to nevíš? Nepochopil jsi to?“

Pocukl jsem rameny: „Asi nejsem tak chytřej, jak předstírám. Udělej mi laskavost a pouč mě.“

„V tom slově jsou dvě cé za sebou. Správně se vyslovují čé. Někdo, buď záměrně, anebo omylem, změnil výslovnost cé-ká. Už chápeš?“

Teprve teď mi to docvaklo. „A do prdele,“ vyhrkl jsem.

„Přesně tak,“ přikývl Hargo. „Máš naprostou pravdu,

Pjen-kchaf-kcho.“ Mou českou přezdívku vyslovil s natolik těžkým germánským přízvukem, že nebyla k poznání. Dělal to nejen on, ale skoro všichni. Byla chyba, že jsem si zvolil jako své *nom de guerre* počestěnou verzi vlastního příjmení, ale už se stalo.

03

Šel jsem dál. Obloukem jsem se vyhnul frontě vozů, do kterých vozkové zapřahali volky. Zastavil jsem se až na cestě, rovné jako natažená struna. Zkusmo jsem přidupl a ozval se známý tlumený zvuk. Vespod, pod vrstvou naváté hlíny, se skrývala prastará silnice, která tu dvě stě let zarůstala pralesem a čekala, až po ní začnou jezdit zásobovací vozy do nových germánských kolonií.

Po chvíli ke mně přišel Oggerd, vysoký, hubený a podmračený chlap neurčitěho věku. Sice byl jen o dva roky starší než já, avšak patřil k mužům, u kterých se nepídíte po tom, jak jsou staří, protože vás při pohledu na ně obeštře animální hrůza. V souladu s vojenskými zásadami měl černé vlasy ostříhané nakratičko, stejně tak i vousy. Oblékl se do maskáčových kalhot z předapokalyptických vojenských zásob a do černého trika s krátkými rukávy. Přes triko měl nasazený plastický krunýř se zalisovanými distinkcemi majora a s reliéfem dravého ptáka s rozepjatými křídly. Kvůli tomu dravci jsem pro něj vymyslel přezdívku Orlosup, která se v centrální Říši celkem uspokojivě šířila. Ukázalo se však, že tady v Pobaltí nikdo nezná ani přezdívku, ani jeho samotného.

A ptáte se, proč jsem pro Oggerda vymyslel přezdívku? Byla to samozřejmě hloupost, ale někdy se prostě nedokážu ovládnout.

Ještě k jeho zbraním, o kterých už byla řeč; na širokém opasku mu visela pistole, replika Coltu 1911, v ruce držel

Mauser 98 se zásobníkem upraveným na osm nábojů. Jeho nejbizarnější zbraň spočívala v magnetických spojích v zádové části plastického pancíře. Byl to *schnitzer* čili řezák, který vypadal jako jednostranně broušená mačeta, avšak ve skutečnosti se jednalo o upravenou předapokalyptickou průmyslovou čepel s monomolekulárním ostřím, zkrácenou na potřebnou délku a opatřenou rukojetí. Něco takového se nedalo koupit za peníze a řezák mohl vlastnit jen certifikovaný *rider*. A to Oggerd byl.

„Zjistil jsi něco nového?“ zeptal se mě.

„Vím toho spoustu. Lidi od Schinka si myslí, že *okcianové* jsou nějakí pralesní bůžci, napůl lidi, napůl zvířata. Hybridní bytosti.“

„A co si myslíš ty?“

„Já jsem ateista, jak víš. Nevěřím na bohy ani na bůžky. Ale, Oggie, na těch řečech něco bude. Uvidíme zejtra. Nebo možná už dneska. Takže zůstávej ve střehu.“

Tu poslední větu jsem si mohl odpustit. Oggerd vždycky zůstával ve střehu.

Pak jsem dodal: „Hargo asi přišel na to, co znamená slovo *okcianové*. Základ zřejmě pochází ze slova *ocidere*, psáno *oc-cidere*. Se dvěma cé. Už jsi doma?“

Zavrtěl hlavou, jako že doma není.

„Ve starý latině a taky v předapokalyptickém univerzálu to znamená *zabít* anebo také *zavraždit*. Nemyslím si, že si výslovnost přizpůsobil Schinko nebo jeho kumpáni. Udělal to někdo jiný.“

Oggerd nepatrně nadzvedl obočí: „Znamená to něco?“

„Určitě. Ale ještě nevím co.“

Pak jsem mu řekl o neznámém osudu předchozího konvoje i o tom, že mezi Novou Rigou a kolonizačními osadami nefungují vysílačky. A že tu prý nefungují ani ty osobní krátkovlnné.

Všechno to byly jen drobné kousky skládačky, které jsme

teprve začali porůznu získávat. Na to, abychom z nich poskládali nějaký obraz, bylo ještě příliš brzo.

04

Ten den se nestalo vůbec nic, samozřejmě kromě vleklé, pomalé a únavné cesty. Noc jsme přečkali na dalším plácku určenému k tomu účelu, rozbahněném, rozježděném, rozdupaném a plném odpadků po předchozích tábořeních.

Pak nastalo ráno. Ráno toho dne, kdy jsme měli dorazit na konec naší dlouhé cesty, která trvala skoro čtyři týdny a zahrnovala přesun do Kielu po železnici, plavbu po Baltu v dýchavičném otrískaném kutru, zmatek v Nové Rize a těch posledních pár dní pomalé jízdy pralesem.

Začínal jsem se těšit, že v kolonizační osadě s názvem Holztürme skončí cestování a začne opravdová práce. Třeba jsou ty řeči o *okcianech* přehnané. Nikdo nás nebude obtěžovat, a když ano, tak se s ním Oggerd snadno vypořádá. Třeba se z našeho úkolu vyklube příjemná letní dovolená jako loni v Anataarchonne a já stejně jako loni navážu důvěrné přátelství s nějakou pohlednou kolonistkou. V brašničkách na vojenském řemení, které jsem nosil pod pončem, jsem měl pro takový případ dostatečnou zásobu prezervativů.

Takhle jsem si to maloval, ale jako obvykle to dopadlo jinak. V tomhle případě přímo katastrofálně jinak.

První den:

Lesní přízraky

01

Oggerd jel na svém černém valachovi vpředu, konvoj se s funivými, vrzavými a skřípavými zvuky zvolna pohyboval za ním. Volská spřežení kráčela zvolna a rozvážně, ale i tak jsme se s každým krokem a s každou vteřinou nořili hlouběji do nitra bývalého Lettlandu. Nebo to už možná bylo území dřívějšího státu Litauen, to vážně nevím, neměl jsem to nastudované. Cesta už nebyla tak rovná jako včera, občas zakličkovala sem i tam, ale vždycky se nakonec vrátila tam, kde se pod navátou zeminou skrýval asfalt a pod ním metrová vrstva strojně udusaného a uválcovaného šterku.

V Nové Rize se mi dostal do ruky seznam toho, co jsme teď vezli na šesti zaplachtovaných vozech kolébajících se na tlustých bantamových pneumatikách. Ostatně to vyložili z kutru, který nás do Nové Rigy dopravil. Byly tam

sekery, rádla, pily. Čtyřleté ovocné stromky s kořenovým balem pečlivě ovinutým látkou. Knihy. Piano. Klece s poštovními holuby. A zbraně. Uložené v hoblinách, zapakované v bednách přetažených páskovou ocelí, spočívaly opakovací pušky Mauser 98 i předapokalyptické lovecké brokovnice, kterých se dochovalo tolik, že ani nemělo cenu pouštět se do jejich nové výroby. Dokonce tam byla i jedna na součástky rozložená strojní puška, pochopitelně také pocházející z předapokalyptických časů. Jiné bedny zase obsahovaly náboje. Dostatečné množství nábojů, aby udělaly boháče z každého překupníka staré Evropy.

Skoro to vypadalo, že se v Pobaltí schyluje k válce.

Ke každému vozu patřil vozka a jeho pomocník. Oddíl ostrahy, kterému velel kapitán Schinko, čítal šest chlapců, hubených, neoholených, s očima jakoby nepřítomnými. Na nízkých konících byli v lesním šeru takřka nerozeznatelní. K tomu si připočítejte mě, Oggerda, Harga, kuchaře a několik dalších poskoků, a vyjde vám necelá třicítka chlapů. Ozbrojených chlapů, protože každý měl alespoň mušketu nebo starožitnou brokovnici. V takových podmínkách to představovalo úctyhodnou palebnou sílu. A jestliže jsou v lesích domorodci? Nemohou být tak početní a tak dobře vyzbrojení, aby nás ohrozili.

Takhle jsem si to v duchu přeříkal a všechny obavy ze mě spadly. I tak jsem se na své ryzce držel vzadu za vozy a sledoval jsem, co dělá kapitán Schinko. Znovu a znovu vyjížděl z konvoje k okraji cesty, starostlivě se rozhlížel a zdálo se, že naslouchá. Neviděl však nic než listnatý les. Nezaslechl nic než bzučení hmyzu a překřikující se hlasy ptáků.

02

„Konvoj stát,“ zaburácel zepředu Oggerdův hlas. „Kapitán Schinko ke mně! Gowery, ty taky!“

Pobídl jsem patami svou klisnu. Když jsem dojel na Oggerdovu úroveň, vytáhl jsem zpod ponča malý dalekohled a podíval se. Vprostřed cesty, v zeleném mihotání asi tak dvě stě metrů před námi, stál jakýsi pahýl. Jenže to nebyl pahýl, ale podivný tvor s příliš velkou hlavou.

„Přál sis vidět *okciany*,“ hlesl Rudi Schinko, který se podíval vlastním dalekohledem. „Tady jednoho máš.“

„Drží bílou vlajku,“ řekl Oggerd. „Chce vyjednávat.“ I bez dalekohledu viděl lépe než já.

Uvědomil jsem si, že jsme před kilometrem nebo dvěma odbočili z původní trasy staré silnice. Kolem nás teď nebyl dvě stě let starý prales vyrostlý v opuštěné krajině po Apokalypse, ale jakýsi prastarý háj. Nad našimi hlavami se rozprostírala klenba věkovitých dubů, mnohé z nich určitě pamatovaly tisícovku let. To, že se nám tvor postavil do cesty právě tady, mělo nějaký význam.

Podíval jsem se po kapitánu Schinkovi: „Domorodec s bílou vlajkou? Už se vám to někdy stalo, kapitáne?“

„Ne,“ polkl nasucho Rudi. Do této chvíle neměl tušení o tom, že *okcianové* znají bílou barvu, natož bílou vlajku. „Nikdy se nám takhle do cesty nepostavili, vždycky jen útočili ze zálohy... Udeřili, zmizeli. Zahlédli jsme je jen zřídka.“

Rutinním pohybem vytáhl ze sedlového pouzdra pneumatický samostříl a zkontroloval, zda má ventil na tlakové nádržce otevřený.

„Žádné projevy nepřátelství, kapitáne,“ zarazil ho úsečně Oggerd. „Instrukce říkají, že máme v co největší míře vycházet domorodcům vstříc a pokoušet se o přátelské kontakty.“

Mimoděčně jsem se ohlédl a uviděl, jak se *chlapci* z ostrahy přesouvají dopředu. Vozkové i jejich pomocníci nervózně poposedávali a poplácávali své flinty.

Oggerd ke mně kývl: „Zjistíme, co chtějí, ty i já, Pěnkavko. Kapitáne, vedte vozy padesát metrů za námi.“

„Provedu,“ hlesl Rudi Schinko a provedl pohyb, jako že chce otočit koně. Oggerd ho však zarazil: „Tohle dejte na vůz k doktoru Hargovi,“ podal kapitánovi svůj upravený mauser. Vypadalo to jako gesto dobré vůle. Když se vyjednávává, tak beze zbraní.

„To bych nedělal, Oggie,“ napomenul jsem ho.

„Překážela by mi,“ řekl. V tom měl samozřejmě pravdu, puška je v boji na krátkou vzdálenost těžkopádná a pořád mu zůstávala pistole i *řezák*.

Pobídlí jsme koně a zvolna se vydali vpřed. Rudi Schinko za našimi zády zavelel a konvoj se dal do pohybu se vším tím šustěním pneumatik a vrzáním strojů.

„Mluvílo se o hybridních bytostech,“ hlesl jsem v určité chvíli, „a tohle je hybrid. Žádnej mutant, jak jsme si mysleli.“

Tvor, který stál uprostřed cesty, se v ničem nepodobal člověku, snad jen vzpřímeným postojem. Byl medvědí postavy, ale medvědí ve skutečném smyslu toho slova. Zavalitý, veliký, porostlý hnědou srstí.

Proporce jeho těla rozhodně nebyly lidské. Nohy měl krátké, silné a pokrčené. A jeho hlava... to, co měl na krku, byla prostě medvědí hlava.

Byl oblečený, pokud se o oblečení dalo mluvit, do bederní roušky z jakési špatně vydělané kožešiny. Stál tam a čekal, až dojedeme na vzdálenost deseti metrů. Pak nesmlouvavě pozvedl pravou tlapu, na jejíchž drápech měl napíchaný cár světlé vozové plachty.

Smrděl. Pane jo, ten smrděl. Byl to takový ten agresivní pižmový samčí pach. Možná to byl zápach, který poplašil naše koně. Měli jsme co dělat, abychom je zvládli a zabránili jim v útěku.

V jistém okamžiku jsem si uvědomil, že **to** před námi má **ruce**. Lidské ruce. Na každé tlapě sedělo pět prvních článků prstů jako nadějně zárodky – a z nich vyrůstaly

dlouhé drápy. Rozhodně se to dalo jako ruce používat. V levici, spuštěné podél těla, svíral *medvěd* násadu kamenné sekery.

„Hic est nostra patria,“ zamručela bytost. „Ritorno.“

Oggerd poposedl v sedle. „Cože?“

„Mluví univerzálem, Oggie,“ vysvětlil jsem mu. „Říká, že tohle je jejich země. Chce, abysme šli pryč.“

„Ty mu rozumíš?“ ujistil se Oggerd, protože i do něj v kadetce natloukli základy univerzálu.

„Domnívám se.“

Univerzál, jak jistě víte, je uměle vytvořený jazyk, který vznikl v padesátých letech jedenadvacátého století a měl se stát celoevropskou univerzální řečí. Gramaticky kopíroval starou latinu a velice se podobal tehdejší italštině, španělštině a do značné míry i francouzštině. Před Apokalypsou se ve školách učil zhruba čtvrt století a z dnešní germánštiny se víceméně vytratil. Stal se však povinností pro vzdělance, jako je Hargo, protože většina předapokalyptických vědeckých a odborných textů je napsána právě univerzálem. Já jsem si univerzál také osvojil, ale spíš ze zájmu než z povinnosti. Mám na jazyky talent a dokážu rozeznat nejruznější přízvuky a zpotvořeniny.

Mezi řečí zvedl Oggerd levici. Kapitán Schinko vydal za našimi zády příslušný pohyb a konvoj se zavrváním zastavil.

Bytost, obrovský lesní bůh, mávla sekerou ve své levici. „Ritorno!“

„Chce, abychom se vrátili,“ sykl jsem.

„Mluv s ním,“ zavrčel Oggerd.

„Quis es?“ vykřikl jsem. „Kdo jsi?“

„Patria nostra. Ritorno,“ zopakoval tvor se stejnou intonací, ale o poznání hlasitěji.

„Transiet,“ řekl jsem. „Transibit per silvan. Non sumus inimicos.“

Jenom projíždíme. Projedeme lesem. Nejsme nepřátelé...

Tvor mlčel. Po chvíli zamručel, nesrozumitelně a téměř bez artikulace. „Transiet – nihil. Silvan – nihil. Inimicos – nihil.“

„Vůbec nechápe, co říkám,“ sykl jsem k Oggerdovi.

Tvor kývl rukou směrem k sobě. Vyznělo to jako pozvání.

„Chce, abychom šli k němu,“ řekl Oggerd polohlasem.

„Tohle není bílá vlajka, Oggie! To je jen kus hadru! Možná to něco znamená, ale ne to, co si myslíme.“

Tvor znovu kývl k sobě.

„Jedu blíž,“ rozhodl se Oggerd. „Gowery, ty zůstaň na místě.“

„Je to past,“ šeptl jsem, ale Oggerd už pobídl valacha k chůzi.

Jeden krok, druhý, třetí. Šestým krokem překročil nezřetelnou čáru na zemi.

Ve větvích prastarých dubů se cosi uvolnilo. Tvor se pohnul. Rychle jako blesk sebou smýkl do pralesa.

Shora se volným pádem řítila jakási temná hmota a drtila slabší větve.

Les ožil řevem, štěkáním, skučením. Na konvoj za námi se z obou stran snesla sprška šípů.

Balvan nastražený nahoře ve větvích padal vteřinu či dvě. Oggerd tu chvíličku využil beze zbytku. Vylomil boty ze třmenů a seskočil ze sedla. Škubl uzdou, avšak valach stál jako zaražený kolík. Takzvaně *vytuhl*, což se v čase smrtelného ohrožení může stát nejen lidem, ale i zvířatům.

O vteřinu později už bylo pozdě.

Až příliš zblízka jsem uviděl, jak do koňského hřbetu udeřilo čtvrt metraku žuly nebo co to bylo. Valach zemřel v jediném zapraštění žeber a kostí. Měkké části těla vystříkly do všech stran.

„Jedte!“ zařval za mými zády Rudi Schinko. Dvakrát vystřelil do kapradí, ve kterém právě zmizel medvědí tvor. Pneumatický samostříl udělal poměrně tiché puf-puf, avšak neozval se onen pleskavý zvuk doprovázející zásah do těla.

To už střílel i Oggerd. Vystřelil z coltu třikrát nebo čtyřikrát, pak se po mně ohlédl a zařval: „Postarej se o Harga!“

Maličko jsem zazmatkoval. Nejprve jsem se pokusil otočit klisnu, abych se vrátil k vozům. Pak mi došlo, že vozy budou za chvíli projíždět kolem, a tak jsem klisnu popohnal dál po cestě a uhnul stranou do kapradí. Když jsem ji znovu zastavil a ohlédl se, vozy už byly v pohybu. Teprve teď jsem uviděl, jak se hlouběji v lese pohybují smečky lesních démonů, rychlých, hbitých, nezřetelných. Míhala se jich tam spousta, určitě několik desítek. Většina z nich, jak se mi zazdávalo, nebyla vyšší než metr padesát a nevážila víc než padesát kilogramů.

Na konvoj se z obou stran snášela sprška kamení i oštěpů.

Než jsem se vzpamatoval, první vůz už objížděl obrovský šutr vězící v krvavé kaši z rozmačkaného valacha. Tohle byl, jak už jsem se zmínil, starý les s velkými rozestupy mezi kmeny věkovitých dubů a vozům nestálo v cestě nic než trsy vysokého kapradí. Kdyby byli *okcianové* nastražili past přímo na staré dálnici, možná by ji tím šutrákem zablokovali. Takhle se vozy snadno vyhnuly.

Díval jsem se, jak Rudiho *chlapci* kryjí boky konvoje. Ti, kteří měli mušketu, ji dokázali naládovat během deseti vteřin. Nasypali do laufu dávku prachu, zastrčili kuli, klepli botkou pažby o sedlovou hrušku. Pak už stačilo cmrndnout trochu prachu na pánvičku a mohli poslat kuli na správné místo. Žádné šmidlání nabíjákem. Žádné ucpávky. Pálili o sto šest. Dva z jezdců, kteří měli zkrácené jezdecké mausery, jim zdatně sekundovali.

Z kozlíků vozů se tu a tam ozval sporadický výstřel. Vozkové měli plné ruce opratí a jejich pomocníci se drželi, čeho jen mohli, aby se při té krkolomné jízdě nesespali dolů.

Vozy vrzaly, vozkové ječeli, dobytčata funěla a do rychlopalby z mušket zaznívalo práskání z Oggerdova coltu. Nevím, jestli v těch zelených stínech něco viděl a jestli to dokázal zasáhnout, ale řekl bych, že ano. Oggerd je prostě Oggerd.

„Jedte! Jedte!“ ječel Rudi Schinko. Stál ve třmenech na mé straně konvoje a střílel ze své tlakové pušky napravo i nalevo. Pak se podíval dozadu a uviděl to, na co jsem se právě díval i já; předposlední vůz stál a byl doslova obsypáný *okciany*. Jedno z dobytčat v záprahu padlo a vůz se o ně zarazil. Na kozlík se nahrnula smečka nahých démonů a bušili do vozky i do jeho pomocníka vším, co měli po ruce. O pár metrů vedle, v sedle strakatého koníka, seděl jeden ze Schinkových jezdců. Jenom tam tak seděl, nestřílel ani se nesnažil naládovat mušketu. Zjevně však pořád ještě žil.

V tu chvíli už mě míjel třetí vůz v pořadí a já jsem uviděl, že vedle vozky sedí na kozlíku Hal Hargo. Zdál se mi při smyslech, a tak jsem ho nechal být. Jediné, co ho teď mohlo ochránit, byla rychlost ujíždějícího vozu.

Uviděl jsem, jak kapitán Schinko obrátil koně a rozjel se k uvízlému vozu. Proti proudu uhánějícího konvoje, jestli mi rozumíte. Vydal se na pomoc osamělému jezdcovi a já jsem ho v tom nechtěl nechat samotného. Pobídl jsem ryzku a od pasu jsem si škubnutím odmotal dlouhý bič.

Vysokým kapradím jsem se snadno vyhnul čtvrtému vozu. Než jsem se dostal k tomu havarovanému, kapitán Schinko už tam byl. Hubené bestie rvaly kusy těl z vozky i pomocníka, ačkoli oba ještě žili. Jezdec, věděl jsem, že se jmenuje Heinz, seděl v sedle o kus dál a udiveně se díval na

dřík šípu, který mu trčel z flakvesty. Poslední vůz, původně v pořadí šestý, nás právě velkým obloukem objížděl a drtil si cestu ve vysokém kapradí.

Plum-pulululum! Dávka z pneumatického automatu se zabubláním smetla dva *okciany* z kozlíku havarovaného vozu.

Jakási potvora povyskočila a majzla kapitána Schinka kamennou sekerou nebo něčím podobným. Nejspíš ho vzala naplocho, jinak by bylo po něm. I tak zvolna sklouzla ze sedla.

Švihl jsem bičem. Prásk! Bestie, která se rozpráhovala, aby kapitána Schinka praštila ještě jednou, zavřeštěla a odskočila do kapradí. Tohle ještě nebylo smrtící švihnutí, teprve jsem se rozcvičoval, i tak jsem *okcianovi* určitě přerazil pár žeber.

Rudi Schinko dopadl na zem. Podepřel se, zvedl se do kleku, postavil se na nohy. Jeho plavák se mu v mezičase vytrhl a teď uháněl vedle posledního vozu, pochopitelně odnášel i pneumatický automat. Zpola omráčený kapitán Schinko hmatal po dvouhlavňové pistoli zastrčené za opaskem, a zatímco se ji pokoušel vytáhnout, švihl jsem bičem ještě dvakrát. Jednoho *okciana* jsem zasáhl, i když nevím, s jakým výsledkem, druhého jsem minul. I tak jsem si kolem sebe udělal prostor. Bestie pochopily, že není radno si se mnou zahrávat, a stáhly se z dosahu.

Z kapradí se vynořil *medvěd*. Víte, koho myslím. *Okcian*, se kterým jsme se neúspěšně pokoušeli vyjednávat. Určitě to byl on, na drápech měl stále ještě přichycený kus vozové plachty. Srst na trupu měl kropenatou vlastní krví. Buď ho zasáhl Rudi z automatu, nebo Oggerd z pistole, a možná dokonce i oba, ale nic si z toho nic nedělal.

Rozevřel mordu a obnažil špičáky, aby vyzkoušel, jestli prohryzne Rudiho flakvestu. A Rudi tam jen tak stál

a díval se. Já jsem seděl v sedle ryzky opodál a také jsem se díval. Tak nějak jsem pochopil, že bič mi bude v tomhle případě k ničemu.

Švihhh!

Cosi jako obrovské nůžky přestřihlo medvěda v pase. Oggerd, který se přiblížil z mého slepého úhlu, řezá-kem. Monomolekulární ostří prošlo hrubou srstí, tlustou kůží, pletenci svalů, páteří i žebry. Zvířecí tělo se rozpadlo na dva kusy a Schinka ocákla krev i vnitřnosti.

Ptáte se, kde se tam Oggerd tak najednou vzal? Prostě tam byl pořád. Stále jsme se nacházeli kousek od obrovského šutráku, který rozdrtil jeho valacha.

„Rychle, kapitáne! Proberte se!“ zařval Oggerd. To už jsem popadl za uzdu Heinzova koně, protože jezdec jménem Heinz tam stále seděl v sedle. Z neprůstřelné vesty mu trčel šíp a já jsem nevěděl, zda je vážně zraněný, nebo jen upadl do šoku. S uzdou jeho koně v ruce jsem se rozjel za kapitánem Schinkem a Oggerdem, dlouhý bič jsem si na volno omotal kolem krku.

Rudi Schinko nebyl po ráně do hlavy úplně při sobě, klopytal a byl by upadl, kdyby ho Oggerd nevlekl jako malé děcko. Dohnat poslední dva vozy bylo snadné, oba stály a jejich osádky bojovaly o život. Jeden z vozů, původně čtvrtý, se v plné rychlosti dostal do smyku, převrátil se a oj přimáčkla zadek dvouletého volka. Zvíře se snažilo postavit na zadní a řvalo bolestí, zřejmě mělo přeraženou páteř. Druhé dobytče se utrhlo z postraňků a běželo za přední skupinou.

Druhý stojící vůz, původně koncový, byl v pořádku, měl i dost místa na to, aby vrak objel, avšak vozka to schytil naplno a ležel v postrojích s obličejem rozervaným ostrými drápy.

Jak jsme se blížili, viděl jsem, že vozkův pomocník pokropil prales z obou hlavní zkrácené brokovnice. Spřežení při

výstřelu zabralo do postraňků, ale vůz se nehnul. Brzda byla zatažená, zřejmě ji mimoděčně zatáhl vozká.

S oběma vozy tam zůstal jeden Schinkův jezdec, kryl se za vozem a sporadicky střílel ze zkráceného mausera.

Oggerd jediným pohybem mrštil Rudiho do potrhane plachty pojízdného vozu. Ta se pod nárazem roztrhla ještě víc a Rudi se zřítíl do korun jabloňových stromků. Vzápětí na něho dopadlo tělo vozky s roztrženým obličejem. Oggerd právě připravil vůz k jízdě.

Vyskočil na kozlík a odbrzdil. „Přestaňte střílet! Jedeme!“ zařval na pomocníka s brokovnicí. „Držte se! Hejá!“

Práskl opratěmi a spřežení vyrazilo. Objelo převrácený vůz a hnáno šíleným strachem vyrazilo vpřed. My tři jezdci, tedy já, Heinz a hoch, který střílel z mausera, jsme měli co dělat, abychom mu stačili.

Viděl jsem, jak se Rudi Schinko hrabe z větví jabloňových stromků a jak muži s rozdrásaným obličejem vyskakují krvavé bubliny z protrženého hrtanu. Rudi položil ruku na rameno pomocníka sedícího vedle Oggerda. Strhl jej dozadu na korbu a ze zaťatých prstů mu vylomil brokovnici. Prošacoval mu kapsy a našel pět červených brokových nábojů. Na poskakujícím, letícím voze a s přimráčenou hlavou nebylo jednoduché dostat se na kozlík vedle Oggerda, ale Rudi to dokázal.

03

Setřásli jsme pronásledovatele a cesta byla volná. Volná a přímá, protože objížďka skončila a my jsme se ocitli opět na staré silnici. Ve výhledu nám už nepřekážely trsy vysokého kapradí, a tak jsme uviděli první tři vozy. Začali jsme je dotahovat.

Oggerd se vztyčil na kozlíku, ohlédl se a zařval: „Pěnkavko! Pěnkavko, kde jsi?“

Pobídl jsem ryzku. „Tady, Oggie!“

„Potřebuji tvoji klisnu! Přeskoč k Hargovi do vozu!“

„Kde je Hargo, Oggie?“

„V tom voze před námi! Opratě drží on!“

Vůz řídí náš technolog? Ouch! To nebylo dobré.

Oggerdův vůz zpomalil, či spíše ho zpomalil ten před ním. Pobídl jsem ryzku a vmáchl se mezi třetí vůz a zelenou hradbu pralesa. Stará silnice tu byla naštěstí dostatečně široká, a tak jsem se vešel. To už jsem viděl, že Oggerd měl pravdu, opratě skutečně držel náš vyzáblý rachitik. Z vozky byly na kozlíku vidět jen nohy a samotné tělo bylo zvrácené někam do zaplachtovaného prostoru. Tedy původně zaplachtovaného. I tady byla vozová plachta roztrhaná na cáry.

Rozesmál jsem se. To se mi někdy stává.

„Přeskoč k Hargovi, Pěnkavko!“ zařval Oggerd. „Potřebuju tvého koně!“

Vyhlédl jsem si velkou škubu ve vozové plachtě, vykopl jsem pravou botu ze třmenu, chytil se za okraj korby a překlulil se dovnitř. Nebylo to zase tak těžké.

Na korbě vozu byla příhodně urovnaná plošina z beden a pytlů. Ze všeho nejdřív jsem zatáhl bezvládného vozku ještě dál, aby z něj na kozlíku nezůstalo vůbec nic. Při tom jsem zahlédl, jak na voze za námi přehodil Oggerd opratě Rudimu Schinkovi, postavil se na stupátko, levicí se chytil za žebro pro vozovou plachtu, vyklonil se a čekal, až se zpomalující ryzka ocitne na jeho úrovni.

Posadil jsem se na kozlík vedle Harga. „To už stačilo, Haliku, přebírám to. Podej mi ty traky.“

Ještě jsem se ani pořádně neuvelebil, když mě minul Oggerd na mojí ryzce. „Nepolámej mi ji, Oggie!“ křikl jsem za ním a stále jsem se smál. „Buď k ní něžný, ona to má ráda!“

Tahle rezavá klisna, kterou jsem podle její *připálené*

barvy pojmenoval českým slovem Vánočka, byla jediným pojičkem s mým minulým životem. Věřil jsem, že dokud bude ona se mnou a já s ní, tak vždycky všechno dobře dopadne.

04

Nějakou chvíli jsme ujížděli spíše klusem než cvałem. Docela pomalu, řekl bych, ale pořád to ještě nebyla chuze. Už jsem si myslel, že jsme z toho venku, když odzadu zaječel Rudi Schinko. „Pozor! Jsou tady zas!“

Někdo, možná samotný Rudi Schinko, za mými zády vystřelil z brokovnice – z první a vzápětí i z druhé hlavně. Hargo už měl svoji dvojku venku z holstru a vypálil kamsi nahoru. Rutinním pohybem jsem popadl rukojeť biče, který jsem si v mezičase volně omotal kolem krku, roztřásl jsem ho, roztočil ho nad hlavou a byl jsem připravený.

Zahlédl jsem šmouhu, která se snesla z převislé větve stromu u cesty. Jenže to nebyla šmouha, ale vychrtlý *okcian* s jezevčí mordou. Obkročmo a pozpátku dopadl na hřbet náručního volka a udělal to tak šikovně, že ani neupustil oštěp, který držel v pazouře. Švihl jsem po něm, koneček biče ho zasáhl jako kopnutí koně a odmrštíł dopředu. Tvor dopadl před pádící spřežení, odspodu se ozvalo zavřeštění a pak suché zapraskání kostí drcených bantamovou pneumatikou.

Znovu jsem roztočil bič, abych práskl volkům nad hlavou, ti však zrychlovali sami od sebe. Zrychlovaly i vozy před námi, avšak jen do chvíle, kdy zepředu zaburácel Oggerd: „Přibrzďte! Přibrzďte a braňte se!“

Postavil jsem se na kozlíku a uviděl to nadělení; vpředu, napříč přes cestu, stála bariéra z převrácených vozů.

„Ježíšikriste!“ zaječel za mými zády Rudi Schinko, „tohle jsou vozy z Kriffova konvoje!“

Kecnul jsem si zpátky na sedátko a chvíli měl plné ruce opratí i brzdové páky. Brzdily i osádky vozů před námi. Všichni jsme si to šněrovali cik cak, co nám silnice dovo-lila, abychom nenarazili do těch před námi. Chvíli jsem neviděl, co se děje vpředu. A dělo se tohle: Oggerd pobídl ryzku a vyrazil tryskem. Z barikády se zdvihla řada pitvorných postav, vzduchem zasvištěly kameny i oštěpy. Některé se odrazily od Oggerdova brnění i od vyztužených kalhot, část jich pochytila rezavá klisna. Oggerd ji zarazil a seskočil ze sedla ještě za jízdy. Znovu sáhl přes rameno pro řezák a vrhl se proti barikádě.

Okcianové ucouvli. I ten největší primitiv vycítí alfa samce a snaží se od něj držet co nejdál. Oggerd však neměl čas s nimi bojovat. Musel prorazit cestu konvoji.

Ani se příliš nerozmáchl a řal. Ostří prošlo bočnicí roz-bitého vozu jako horký nůž máslem. Přesešlo dubové fošny, rozřadlo železnou pásnici a oddělilo vrstvené listové pero od poloosy. Rozmáchl se a znovu sekl. A znovu. V tom krátkém čase, který mu zbýval, měnil vůz v barikádě v hromadu nadrobno nasekaného šrotu.

Volci prvního vozu mu už téměř dýchali na záda, když se opřel o oj trčící z barikády. S vynaložením vši síly poodstrčil vrak dalšího vozu o půldruhého metru. Víc nedokázal, dál ležela obrovská hnijící mršina volka z minulého konvoje a vůz se o ni zarazil.

Uskočil a podíval se, jestli prorazil dost velkou díru.

Stačilo to. Jen tak tak, ale stačilo.

Ustoupil ještě dál, protože první vůz už projížděl skrz.

Obě tažná zvířata narazila mohutnými hrudníky do trosek a rozrazila je do stran. Do postranic se zaklínily nějaké železné prvky, vůz je chvíli vlekl za sebou, než odpadly. Volci řvali bolestí a hrůzou.

Okcianové se vzpomatovali, tedy alespoň někteří z nich. Na druhý vůz, když projížděl průrazem, se snesla sprška

šípů a kamenů. Vozka zazmatkoval, vůz se levým zadním kolem zachytil o trosky, udělalo to *ryc*, kolo se utrhl a vůz jel dál jen po třech. Zřetelně se naklonil ke straně, ale ujížděl.

Z kozlíků i ze zadních plošin vozů, na kterých se vezlo pár poskoků, práskaly výstřely z brokovnic i ze všech těch zbastlených ládovacích pistolí. Schinkovi jezdci stříleli z mušket i z mauserů. Byl bych po *okcianech* alespoň šlehl bičem, měl jsem však plné ruce práce.

Oba přední vozy odházely trosky do stran a já jsem se průrazem prosmýkl celkem pohodlně. Zahlédl jsem Oggerda, vězel v troskách a vůz ho míjel ve vzdálenosti ani ne půl metru. Zaslechl jsem, jak buráci: „Jedte! Jedte!“

Možná mohl naskočit na vůz, ale nechtěl. Čekal, až pojedeme všichni.

05

Před námi se natáhla přímá a přehledná cesta z obou stran sevřená pralesem. Vozy ještě chvíli ujížděly plnou rychlostí, pak začaly zvolňovat. Trysk se změnil ve cval, potom v klus a nakonec jen v rychlejší chůzi. Rychle ze mě vyprchávala bojová euforie.

„Asi jsme jim ujeli. Co myslíš, Haliku?“ podotkl jsem ke svému společníkovi.

Nic, žádná odpověď. Podíval jsem se, Hargo sice stále seděl vedle mne, avšak nevypadal dobře. Já jsem sice projel barikádou bez jediného škrábnutí, ale do něj se párkrát strefili. Z jeho šedého hábitu trčely čtyři dlouhé šípy a na čele měl ošklivou ránu. Zakrvácenými prsty si přidržoval obroučky rozbitých brýlí.

„Do prdele, Haliku, tys to nakonec taky schytl...“

Ohledal jsem ho a vytahal z něho šípy, všechny byly zabodnuté do důstojnické flakvesty, kterou měl pod šedým

hábitem, a hroty nepronikly skrz. Alespoň jsem doufal, že nepronikly. Větší starosti mi dělala odřenina, kterou měl nad levým spánkem.

Zatímco jsem ho prohlížel, Hargo se vyklonil z kozlíku a začal zvracet. Nejprve zvracel, pak se chvíli dávil nasucho a nakonec zvláčněl. Byl by přepadl pod kola, kdybych ho nezachytil.

„Haliku! Sakra! Co je s tebou! Tohle mi Oggerd nedaruje!“

Využil jsem skutečnosti, že spřežení jde volně, pustil jsem opratě a uložil Harga dozadu na naskládané pytle. Vozka, kterého jsem tam předtím zatáhl, už mžoural a jevil známky života. Zatímco jsem Harga ukládal, štrachal se na kozlík a blábolivě mi vysvětloval, že ho něčím praštili do prsou, vyrazili mu dech a srazili dozadu na náklad. A když už na něm ležel, tak tam zůstal, aby mně a Hargovi nepřekážel. Neviděl jsem na něm žádné zranění a pravděpodobnější mi připadalo, že v určité fázi útoku prostě omdlel. Nezazlíval jsem mu to.

Kde zůstal Oggerd? napadlo mne.

Postavil jsem se na kozlíku a ohlédl se na poslední vůz, řízený kapitánem Schinkem. Za ním uháněli už jen *chlapci* z ostrahy, podařilo se jim vyváznout všem šesti. Zahlédl jsem tam i svoji Vánočku s prázdným sedlem.

„Rudi!“ křikl jsem dozadu, „nabral jsi Oggerda?“

„Zůstal v zátarasu!“ křikl v odpověď.

„Musíme se vrátit!“ zajechl jsem. Už jsem chtěl cuknout opratěmi, když jsem si uvědomil, že cesta není natolik široká, abych vůz otočil. A kdybych zpomalil, narazí do mě zadní vůz.

„Ty ses zbláznil!“ zahalekal Rudi Schinko. „Buď rád, že jsme *okciany* setřásli! Byli jsme rychlejší, člověče, všiml sis toho? Jinak by nás rozsekali na nudle! Ještě nikdy jich nebylo tolik!“ Hlas mu kolísal na hranici hysterie.

„Já vám kašlu na vaši soukromou válku!“ zaječel jsem. „Já se vracím! Jen potřebuju koně pro sebe a pro Oggerda!“

„Za půl hodiny dorazíme na pláň!“ zavolal Rudi Schinko. „Nabereme chlapy z kolonie a vrátíme se!“

„Za půl hodiny? Seš si jistej?“

Ale stejně se nedalo dělat nic jiného než se držet opratí. Navíc měl Rudi pravdu. Neuplynulo ani třicet minut, když se stromy rozestoupily a vpředu se rozprostřela hvězdovitá pláň.

06

Půl kilometru od okraje lesa se k modré srpnové obloze tyčily proslavené dřevěné věže. Jak jsem se dočetl v papírech, byly dílem plukovníka Abela Janszoon. Pevnost, srdce kolonizační osady, samozřejmě vybudovali podle typového projektu, který počítal jenom s jedinou strážní věží. Stavba pevnosti však probíhala natolik úspěšně a natolik rychle, že plukovník Janszoon, který velel výstavbě kolonie už od samého začátku, dal příkaz ke stavbě druhé věže. Věděl totiž, že zahálka kazí mužstvo. Obě věže se teď zvedaly z protilehlých rohů centrálního opevnění, každá z nich vysoká snad dvacet metrů.

Z jedné věže se několikrát zablesklo – stráž nám dávala zrcátkem znamení, že o nás ví.

„Zastavte! Zastavte!“ zahalekal Rudi Schinko.

Chvíli trvalo, než se jeho rozkaz dostal dopředu a vozy se zastavily, teď už ne jeden za druhým, tady na pláni se rozestavily do jakéhosi vějíře.

„Chlapi, kolik nás vlastně zbylo?“ vyhrkl Rudi Schinko a začal obhlížet škody. Tři vozy byly pojízdné, další jakýmsi zázrakem dojel na třech kolech. Nedopočítal se pěti mužů, s Oggerdem šesti. Chlapík, kterému *okcian* roztrhl

hrdlo, během cesty vykrvácel do jabloňových stromků na korbě vozu. Nadpoloviční většina těch, kteří vyvázli, utrpěla zranění, avšak nebyl čas zjišťovat, jak moc jsou vážná. Přišli jsme jen o jednoho koně, o Oggerdova valacha, protože společně s námi přiběhli i Schinkův plavák a moje ryzka. Tažná zvířata na tom byla dost špatně, byla vyděšená, zchvácená a plná šrámů.

Když už jsme stáli, využil jsem toho a pokusil se ošetřit Harga. Chvilí jsem hledal svou doktorskou brašnu a posléze ji vydobyl z korby vozu, který jsem nějaký čas kočíroval. Byly tam totiž uskladněné všechny naše věci, a dokonce i Oggerdův upravený mauser. A když jsem pak brašnu našel, nechal jsem ji být a vydal se zkontrolovat ryzku, postávala opodál a z nozdry jí skapával krvavý hlen. Přivedl jsem ji k vozům právě v okamžiku, když Rudi Schinko říkal jednomu z jezdců: „Heinzi, lehni na vůz, nevypadáš dobře. Tvého koně si vezmu já a tuhle trojkolku tu necháme...“

Heinz, aby bylo úplně jasno, byl onen mládenec, který zůstal vzadu a Rudi i já jsme se pro něj vrátili. Schytl jediný zásah šípem, který mu prošel flakvestou až do těla. Ale i jediný šíp vás může zabít, jak jistě sami víte.

„Jedeme!“ zavelel Rudi Schinko. Dobytčata zabrala do postrojů a všechny tři pojízdné vozy se pohnuly ke kolonizační osadě. Na kodrcající korbě jsem toho s Hargem moc nemohl, jen jsem se mu pokoušel očistit zaschlou krev nasliněným kapesníkem. Rozhlédl jsem se, teprve když jsem zaslechl vyděšený hlas Rudiho Schinka: „Pro Krista! Co je tohle?“

Krutá překvapení, která Rudimu připravil dnešní den, ještě neskončila. Tohle nebyla ta samá kolonie, kterou před dvěma měsíci opustil. Tam, kde se měla nacházet pole, byla rozválená bahniska a spálené pruhy země. Na zničených polích se válely mršiny dobytka i vysoké zvěře.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ostří ozvěny.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.